

פרשת ראה

"פִּי יִרְחִיב ה' אֱלֹקֶיךָ אֶת גְּבֻלַּךְ פֶּאֶשֶׁר דָּבַר לָךְ" (יב, כ).

מהי ההגדרה של 'כי ירחיב'?

בזמנו של הגאון מוילנא זיע"א, היה מעשה ביהודי שלוחה מחברו מאה רובל. בשטר החוב נכתב כי הלווה ישיב את החוב בעבור ששה חודשים. כאשר הגיע זמן הפרעון, אמר הלווה למלוה שיש ברשותו רק מחצית הסכום, חמישים רובל, ואלו את המחצית השניה הוא ישיב לו 'כשירחיב'.

הסכים המאה להאריך את מועד הפרעון, אבל ביקש שיכתיב שטר חוב חדש על אותם חמישים רובלים, ואכן כך עשו: הלווה כתב שטר חוב על הסכום שגוהר חייב, כאשר מועד הפרעון הוא 'כשירחיב'.

חלפה שנה, והלווה אינו משיב את הכסף. המלוה הלך לבדוק את מצבו הכלכלי של הלווה, והנה הוא רואה שהלה חי בכבוד רב. אם נצייר זאת בלשון ימינו, הוא רואה את הלווה הולך בחליפה חדשה, ושואל אותו מהיכן הכסף. הלה משיב כי היה מבצע 'סוף עונה' והוא רכש את החליפה בזול. לאחר מכן הוא רואה כי יש ללווה רכב, ולשאלתו מהיכן הכסף, משיב הלווה שזה רכב 'יד שלישית', במחיר מוזל. והנה הלווה עבר לדירה חדשה. הפעם המלוה כבר לא יכול היה להבליג, ותבע אותו לדין תורה. בבית הדין טען המלוה, כי לא יתכן שאדם יעבור לדירה חדשה, ולא יפרע חוב של חמישים רובלים.

בית הדין הסתכל בשטר החוב, וראה כי זמן הפירעון הוא 'כשירחיב'. שלחו שליחים לביתו של הלווה, לראות את תנאי חייו, והנה ראו שהלווה אמנם חי באופן נורמלי, אבל לא בעושר גדול. הוא אוכל מדי פעם בשר, אבל לא בכל יום. הסתפקו הדיינים האם אפשר כבר להגדיר את מצבו של הלווה כשירחיב, ולחייבו לפרוע את החוב. כאשר לא עלה בידם להכריע, הביאו את השאלה לפני הגאון מוילנא, כדי שיפסוק את הדין.

אמר להם הגאון מוילנא: יש גמרא מפרשת המגדירה מה זה 'כשירחיב'. הגמרא בחולין (דף פד) אומרת: "תנו רבנן: 'כי ירחיב ה' אלוֹקֶיךָ אֶת גְּבֻלַּךְ', לימדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא לתאבון. יכול יקח אדם מן השוק ויאכל? תלמוד לומר: 'זוֹבַחַת מִבְּקָרְךָ וּמִצֹּאֲנֶךָ'. יכול יזבח כל בקרו ויאכל, כל צאנו ויאכל? תלמוד לומר 'מִבְּקָרְךָ' ולא כל בקר, 'מִצֹּאֲנֶךָ' ולא כל צאנו. מכאן אמר רבי אלעזר בן עזריה: מי שיש לו מנה יקח לפסו [לקדרתו - רש"י שם] ליטרא ירק, עשרה מנה - יקח לפסו ליטרא דגים, חמישים מנה יקח לפסו ליטרא בשר, מאה מנה - ישפתו לו קדרה בכל יום".

מבואר בגמרא, שעל כל אדם לאכול לפי מצבו הכלכלי, וזה נחשב 'כי ירחיב'. אומרת התורה כי אל לו לאדם לאכול בשר, אלא אם כן יש לו חמישים מנה. אם יש לו חמישים מנה והוא אוכל בשר, הרי זו ראייה שהוא הגיע לכלל 'כי ירחיב'. כמה זה חמישים מנה? 'מנה' הוא ארבע מאות ושמונים גרם כסף. אם כן, חמישים מנה הוא עשרים וארבעה קילוגרם כסף. נמצא כי מי שיש לו נכסים בשווי זה, הרי זה בכלל 'כשירחיב'. מעתה צריך הלווה להישבע שאין לו נכסים בשווי חמישים מנה, ואין הוא בכלל 'כי ירחיב'. אז - יהיה פטור מלשלם את החוב לאלתר.

"פִּי יִסִּיתְךָ אַחֲרַי וְגו'... נִלְכַּח וְנַעֲבְדָה אֱלֹהִים אַחֲרַי וְגו' לֹא תֵאָבֵה לוֹ וְלֹא תִשְׁמַע אֵלָיו וְלֹא תִחַסֵּף עֵינַי עָלָיו וְלֹא תִחַמְלֵ וְלֹא תִכְסֶּה עָלָיו. פִּי הָרֹג תִּהְיֶה גִנְזוֹ וְגו' " (יג, ז).

מפרש רש"י ("ע"פ הספרי): 'לא תאבה לו - לפי שנאמר "ואהבת לרעך כמוך", את זה לא תאהב. "ולא תשמע אליו" - בהתחננו על נפשו למחול לו, לפי שנאמר "עזוב תעזוב עימו", לזה לא תעזוב'.

'ידעתי את כבודו, כי נכספה נפשו לשמוע ממני איזה דבר חידוש, ובהיותי בצל קורתו הייתי בהול ונחפז בטרדא דמצוה ולא הספיקה לי השעה לזה, על כן אמרתי לענגו בזה בכתב' - **כותב הגאון רבי חיים ברלין זצ"ל**, אב"ד מוסקבה (ובסוף ימיו בירושלים), במכתב לידידו שאירחו בביתו, **רבי אליעזר ליפמן פרינץ זצ"ל מאמסטרדם**, ובו הוא משגר לו פנינה נפלאה שהתחדשה לו בדרשת הספרי שהביא רש"י בפסוק שלפנינו:

שכן לכאורה יש לתמוה: מה ענין "עזוב תעזוב" לכאן? ועוד: מנין לו לתנא בספרי לדרוש את "לא תאבה לו" - לענין לבטל מן המסית את מצות "ואהבת לרעך כמוך", ואת "ולא תשמע אליו" - לבטל ממנו את "עזוב תעזוב עמו", שמה נאמר להיפך: ש"לא תאבה לו" מבטל ממנו את "עזוב תעזוב עמו", ואילו "ולא תשמע לו" הוא המבטל ממנו את "ואהבת לרעך כמוך"?

ובעיקר יש לתמוה: מי הכריחו לתנא בספרי לדרוש דרשות אלו, והלא פסוק זה מתפרש יפה בפשטות: שלא לשמוע לדברי המסית!

אלא - בגמרא ביומא (דף ד): הובאה ברייתא דתורת כהנים: 'קול לו - קול אליו, משה שמע וכל ישראל לא שמעו'. ורש"י מפרש: 'קול לו קול אליו - וישמע את הקול מדבר אליו' (במדבר ז, ט), 'לו' היה יכול לומר, וכתב מדבר 'אליו' - ללמדך שאליו לבדו היה נמשך הקול באוהל מועד וכו' ולא היה הקול נשמע לישראל'. ולמדנו מדברי הגמרא כלל גדול בדקדוק לשון הקודש: יש הבדל בין לשון 'לו' ללשון 'אליו': כאשר נאמר לשון 'לו' - אין בכך כדי למעט אנשים אחרים מלבד האדם שכלפיו נאמר הדבר, ואילו כאשר נאמר לשון 'אליו' - בא הדבר למעט כל אדם אחר זולתו.

משום כך, אילו נאמר "וישמע את הקול מדבר לו" - היינו אומרים שאף שדיבור הקב"ה היה עם משה, מכל מקום גם אחרים היו שומעים את הקול, אך מאחר ונאמר בפסוק "וישמע את הקול מדבר אליו" - לשון זו ממעטת כל אדם אחר זולתו, ומתוך כך למדו חז"ל שהקול נשמע רק למשה, וכל ישראל לא שמעו.

מעתה, מתוך יסוד לשוני זה, המחלק בין לשון 'לו' ללשון 'אליו', הוקשה לתנא מהספרי לשון הפסוק שלפנינו שבו נאמר על המסית: "לו תאבה לו ולא תשמע אליו" - ולא כתב את שני חלקי הפסוק בלשון 'לו' - "לא תאבה לו ולא תשמע לו", או לחילופין שניהם בלשון 'אליו' - לא תאבה אליו ולא תשמע אליו?"

אין זו אלא שכוונת הפסוק לרמוז לנו, ש"לא תאבה לו" ממעט את המסית ממצוה **שלא רק המסית התמעט ממנה**, ואילו "ולא תשמע אליו" ממעטו ממצוה **שאין עוד אדם אחר שהתמעט ממנה**, אלא המסית בלבד.

מהי המצוה שהמסית ועוד אנשים אחרים התמעט ממנה? ומאיך, מאיזו מצוה התמעט רק המסית, בעוד כל יהודי אחר זולתו נוהג בה?

פתרון הדבר נמצא בסוגיית הגמרא בפסחים (דף קיג): שם הקשו על הנאמר בפסוק (שמות כג, ה): "כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו וחדלת מעזוב לו עזוב תעזוב עימו" - וכי מותר לשנוא אדם מישראל, והלא נאמר "לא תשנא את אחיך בלבבך"? ותירצו שמדובר כגון שראה בו דבר ערוה ביחיד, ועל כן מותר לשנאותו.

נמצא לפי זה, שמי שראה בחבירו דבר ערוה - בטלה לגביו מצות "ואהבת לרעך כמוך" ומותר לשנוא אותו, ולמרות זאת אומר הפסוק שאותו אדם שמתור לך לשנוא, אם תראה את חמורו רובץ תחת משאו - "עזוב תעזוב עמו", כי אמנם מצות "ואהבת לרעך כמוך" בטלה לגביו, אך מצות "עזוב תעזוב עמו" עדיין שרירה וקיימת גם לגביו!

עתה יבוארו להפליא הפסוק שלפנינו והספרי: שעל המסית הוא אומר "לא תאבה לו", ומלשון 'לו' למדנו שבא למעטו ממצוה שיש עוד אחרים שנתמעטו ממנה, ובצדק דרשו בספרי שזוהי מצות "ואהבת לרעך כמוך", שלא רק המסית אינו שייך בה, אלא אף מי שראו בו דבר ערוה.

לעומת זאת, "ולא תשמע אליו" מתייחס ל"עזוב תעזוב עמו", שהמסית התמעט ממנה **ולו** אין לעזור, וזאת למדו מכך שהפסוק שניה וכאן כתב 'אליו' ולא 'לו' - ללמדנו שכאן הכוונה למצוה שהמסית הוא היחיד שהתמעט ממנו, והיא מצות "עזוב תעזוב" - שאין מי שאינה נוהגת לגביו, אלא המסית!

(ושלל לא יחסר)

ודברי פי חכם חן!

"לֹא תִבְשֵׁל גְדִי בְּחֵלֶב אִמּוֹ. עֵשֶׂר תַּעֲשֶׂר אֶת כָּל תְּבוּאֹת זֶרְעֶךָ הַיֵּצֵא הַשָּׂדֶה שָׁנָה שָׁנָה" (יד, כא-כב).

ביאור נפלא לסמיכות הפסוקים כתב בספר "פנים יפות": דהנה הדין הוא, שהלוקח כור של תבואה מעושרת, וזורע אותה בארץ וגדל ממנה עשרה כורין, אין אומרים שאינו צריך להפריש מעשר אלא מתשעה הכורין החדשים, אלא אף מכור הראשון צריך להפריש שוב מעשר, שכן שנשנתה בגידול הזרע לתבואה חדשה, הרי הוא כשאר טבל ונתבטל שם הראשון.

והדבר דומה לבשר בחלב, דהתורה אמרה "לא תבשל גדי בחלב אמו", ולכאורה הלא הגדי יונק מחלב אמו, ולפי זה למה מותרין לאכול הגדי, והלא יש בו מחלב אמו ולמה אין הדבר דומה לבהמה שנתפטמה ממאכלות אסורות שאסורה כדאיתא בשו"ע (יו"ד סי' ס).

אך הענין הוא, דכיון שנשנתה החלב בקרב הגדי מחלב לבשר, הרי הוא כשאר בשר גמור דפנים חדשות באו לכאן. וכמו כן הזרע תבואה מעושרת, משנתה הזרע לפנים חדשות ונעשה כשאר טבל.

זהו ההסבר על שצריכין לעשר אף תבואת זרעך, היינו תבואה מעושרת שחזרה ונזרעה. ומוכן נפלא הסמיכות, **"לא תבשל גדי בחלב אמו"**, אבל גדי לעצמו מותרין לבשל, ויוצא מזה ד"עשר תעשר" אף את **"תבואת זרעך"**, (להתעדן באהבתך).

סיפר מגיד המישרים הרב יעקב שיש שליט"א, מעשה מדהים אותו שמע ישירות מפיו של ראש ישיבה חשוב בבני ברק, בעל המעשה:

באחד הימים נכנס תלמיד וביקש לדבר ביחידות עם ראש הישיבה. כשנסגרה הדלת פרץ הבחור בבכי, וביקש רב שפך את מר לבו: השבוע הגיעו תשובות מבדיקות שערך אביו, והתברר כי הוא חולה במחלה הנוראה. יהודי צעיר, בסך הכל בשנות החמישים לחייו, והבית - מלא ילדים. הבחור היה שבור, וביקש שראש הישיבה יחזק אותו.

שמע אותו רבו, נתן לו לבכות וחזק אותו באמונה, ולאחר מכן אמר: "הבה נעשה מעשה. השבת יש בישיבה שבת חופשית וכל הבחורים נוסעים. נקרא לעוד שמונה בחורים, וביחד אתנו נהיה מנין. נשכור הסעה לכותל המערבי, ונעשה שם תפלה, ולא סתם תפלה תהיה שם: נגמור בל"ג את כל ספר התהלים, נאמר י"ג מידות, נבקע רקיעים, ובעזרת ה' עוד נראה נסים ונפלאות".

הרעיון השיב את נפשו של הבחור, והוא התגייס במהירות לאסוף עוד שמונה בחורים. באחת-עשרה בלילה בליל שישי התאספו ראש הישיבה והבחורים ליד הטנדר, אלא שאז התברר כי העשירי לא הגיע. בתחילה חיכו לו, אך כשחלף הזמן החלו להפנים שהוא לא יבוא. מה עושים? אין מנין, ואי אפשר לגייס בן רגע עוד אחד, שהרי לא מדובר בסיפור קצר, אלא בעניין שאמור להתמשך על פני שנתיים וחצי לכל הפחות, לא כולל הנסיעה.

תוך כדי המתנה נוסיון נואש לצור קשר עם הבחור החסר, חלף במקום אחד מבחורי הישיבה, בשם אהרון, כשתרמילו על שכמו. ראש הישיבה קיבל את פניו בשמחה גלויה: "הו, אהרון, אתה בדיוק האדם המתאים במקום המתאים. אנחנו בדרך לכותל, ובחור אחד נעלם לנו, אולי תוכל לבוא במקומו?".

אך אהרון מנענע ראשו לשלילה: צר לו, אבל הוא בדרך לביתו באופקים. יש לו טרמפ שממתין לו. הוא מוכרח לנסוע הביתה.

ראש הישיבה החליט לשתף אותו בסיפור, שבזאת יניע מיתר בליבו. יצא מהטנדר, סימן לו שיבוא לפניה צדדית ואמר: "אחד מן הבחורים בטנדר שאיני נוקב בשמו, זקוק לתפילה חמה עבור אביו החולה. אנא ממך, אין לנו מנין! דחה את הנסיעה שלך!".

"אני לא יכול" - השיב אהרון - "אני בדרך לאופקים".

"אולי בכל אופן" - ראש הישיבה ממש הפציר בו. ואהרון אמר פתאום בגילוי לב: "רוצה אני לומר לראש הישיבה משהו. עד עכשיו לא רציתי לומר זאת, לא נעים לי לגלות, אך כדי שתבינו את פשר סיורגלי - אני מספר: לפני כשנתיים, נפלט אבי ממעגל העבודה, ומאז אין לנו שום מקור הכנסה. אמי גם היא אינה עובדת, ובבית יש הרבה ילדים. להוריי אין להם פרוטה לפרוטה. אנחנו חיים מכספי חלקות וכספי צדקה, בלי שום משכורת מסודרת. כעת הגיע אחי לגיל בר מצוה. אף אחד לא דיבר על בר מצוה! מי שאין לו כסף ללחם, בודאי אינו יכול להרשות לעצמו מעבר לכך, אבל מה אומרים לילד קטן ומסכן שכל כך מחכה ליום הגדול הזה? איך אומרים שאין כסף ולכן לא יעשו לו שום אירוע?... אתמול התקשרה אליי אמי ואמרה: 'אהרון, בר מצוה אין באפשרותנו לעשות לו, אבל לכל הפחות נעשה לו שבת חגיגת' במיוחד. נזמין את כל הנשואים ואת כל הדודים, נעשה שבת בר מצוה, שלא יצא בלי כלום".

הסכמתו, אבל ידעתי שגם שבת כזו עולה הרבה כסף, ואין לנו. אבל במשפט הבא הבנתי מדוע התקשרה אמי אליי. היא ספרה ששמעה על מקום באופקים שבו נערכת חלוקה למשפחות מדי יום ששי בבקר. כל מיני חנויות מביאות פירות וירקות, מוצרים קפואים וכיוצא בכך. אמי ביקשה שאחזיר

מן הישיבה מוקדם, בבוקר אקום בהנך החמה, ומיד לאחר התפלה אלך ואשיג כל מה שבאפשרותי להשיג. מה שאצליח להביא - זה מה שנאכל בשבת, ומה שלא יהיה - לא יהיה.

ראש הישיבה מבין אותי כעת? - "מישיר אהרון את מבטו המושפל - "איך יכול אני לא לנסוע כעת הביתה?".

ראש הישיבה נאנח עמוקות, ולבסוף אמר: "איני יודע מה לומר, אולי אתה צודק".

אהרון הלך, ועדיין אין מנין. החליטו להמתין עוד רבע שעה לניסיון אחרון, ואם לא - יתפזר כל אחד לביתו. חולפת רבע שעה כאשר לפתע נראית דמותו של אהרון מתקרבת, והוא נכנס פנימה בלי אומר ודברים.

ראש הישיבה הופתע לחלוטין. קרא לאהרון הצידה וביקש שיסביר לו מה קרה פתאום.

ואהרון השיב: "הלכתי לכיוון הטרמפ שלי, ומחשבה אחת ממלאת אותי - מה הקב"ה רוצה ממני? מה עלי לעשות ברגע זה? מצד אחד יש כאן מצות כיבוד אם ושמחת בר מצוה לאח, שני עניינים חשובים מאד, ומצד שני מוטלים על המאזניים חיי יהודי, אבא לעשרה ילדים, שקיבל את המחלה הנוראה, והוא ובנו זקוקים לעזרה שלי. מה רצון ה' שאעשה עכשיו?".

לבסוף החלטתי שאני מוכן לותר על שנה בלילה הזה. אלך כעת לכותל, ומשם אנסה להגיע במהירות האפשרית לאופקים. אי אפשר לומר לא ליהודי כזה, שחיייו תלויים על בלימה!".

תוך רגעים ספורים החל הטנדר את הנסיעה. הבחורים הגיעו לכותל והחלו באמירת התהלים נרגשת. בשעה שלש לפנות בוקר סיימו את כל ספר התהלים ואמירת י"ג מידות של רחמים, בתקוה גדולה לישועת ה'. בשלב זה התקבצו הבחורים סביב ראש הישיבה, וכמה מהם אמרו: "רבנו הגדול, מה עם אוכל? עמדנו והתפללנו שעות, נהיינו רעבים ואנו צריכים לאכול משהו".

ראש הישיבה הסכים איתם, אכן צודקים. הוא הציע לנסוע לאנג'ל ולקנות לחמניות ומעט רוגעלאך.

"אבל ליל שישי עכשיו" - טענו הבחורים - "ואין מנהג הישיבות לאכול לחמניות בליל שישי... אי אפשר לעשות נגד המנהג. צריכים משהו חם, טשולנט טוב".

"הצדק אתכם" - הסכים ראש הישיבה - "אבל מהיכן אביא לכם טשולנט בשלוש לפנות בוקר בכותל המערבי?".

לאחד הבחורים היה רעיון: במאה שערים יש קייטרינג מפרסם של הרב חשין. בנו הוא בוגר הישיבה, והוא מכיר את הנפשות הפועלות. הרב חשין, מן הסתם, אינו ישן כעת, אלא עסוק בהכנת האוכל לשבת. הבה נתקשר אליו!

הם מחליטים לנסות. הרב חשין מברר בדאגה אם הכל בסדר, מה פשר הטלפון הזה בשלוש לפנות בוקר? ראש הישיבה מבטיח שהכל כשורה מלבד דבר אחד - הוא בכותל כעת עם תשעה בחורים שסיימו כעת תפלה ארכה, וכולם זקוקים לטשולנט. רק הוא יכול להושיע כעת!...

הרב חשין מזמין אותם ברוחב לבו למאה שערים, ומבטיח לארגן הכל. הטנדר מוביל אותם הישר לשם. הרב חשין פותח להם שולחן כסעודת שלמה בשעתו, ומכל הלב. היה אוכל בשפע, לחמניות וכל טוב, ומכובן טשולנט ראוי לשמו. כשסיימו לברך ברכת המזון, בא ראש הישיבה להודות לרב חשין והביע את התפעלותו מן הלב הגדול שלו.

הרב חשין החניק אנוחה. "בגלל הלב הזה אני סובל"... הגיב.

"מה הפשט?" - תהה ראש הישיבה.

במקום לענות הוביל אותו הרב חשין לאחד החדרים הפנימיים, והראה לו מגשיים מלאים

בבשר, בדגים, בסלטים ובכל טוב.

"הזמנה רצינית יש כאן" - אמר ראש הישיבה.

הרב חשין הגיב: "רצינית מאד. יש כאן מאה ושישים מנות. ביום ראשון קבלתי הזמנה לשבת שבע ברכות. הכנתי הכל, ופתאום אני שם לב שאף אחד לא מתקשר לתאם את המקום. לפני שעה הצלחתי להשיג אותם ולשאל מה קורה. הם התפלאו לשמוע אותי ואמרו: 'ביטלנו את ההזמנה הזאת!'

- לא ביטלתם! - אמרתי - 'הכל דמיון! ההזמנה רשומה אצלי שחור על גבי לבן!'.
כמה שיחות לכאן ולשם, והעניין מתברר: הבעל חשב שהאשה ביטלה, והיא היתה בטוחה שהוא ביטל. הענין נפל בין הכיסאות.

כשראיתי שזה מסבך באופן רציני את השלום-הבית שם, נסוגתי אחור. אמרתי: 'טוב, תעזבו, גמרנו, אני אספוג את הנזק הזה'.
ועכשיו אני כאן, תקוע עם מאה ושישים מנות שאין לי מה לעשות אתן. איני מדבר על ההפסד העצום של הכסף. ה' ישלים את החסר! אבל לכל הפחות שלא יהיה כאן כל תשחית".

פתאום נדלק זיק בעיניו: "רבי חיים, אולי לכן הגעת לכאן? אולי הקב"ה שלח לי מלאך משמיים? אתן לך את כל האוכל הזה לישיבה!".
ראש הישיבה מיהר לענות: "בישיבה יש כעת שבת חופשית, אבל יש לי רעיון אחר... הוא מספר לו את סיפורו של אהרון, אין בר מצוה... אין כסף...
הרב חשין התרגש מן הספור. בו במקום שלף מאתיים שקלים ואמר: "הם הקב"ה זימן לי את המצוה הזו, שתהיה מצוה מושלמת". הוא נתן לנהג הטנדר מאתיים שקלים, העמיס עליו את כל מגשי האוכל, והורה לו להוריד את הבחורים בבני ברק, ולאחר מכן להמשיך לאופקים עם אהרון, ביחד עם כל האוכל... מאה שישים מנות מלאות כל טוב הגיעו אל ביתו של אהרון!

ביום ראשון בבוקר, התקשרה אמו של חתן הבר מצוה נרגשת כולה. היא הודתה נרגשות לרב חשין, וספרה כי מזה שנתיים בעלה מפוטר, והם אינם אוכלים שום סעודה ראויה לשמה בשבת. לפעמים אכלו רק ירקות, לפעמים רק עופות, הכל בהתאם לחלוקה השבועית... השבת נכנס אור הביתה. היא הוסיפה להרעיף על ראשו ברכות גדולות וסיימה את השיחה בהתרגשות גדולה.

חלפו כמה ימים. בבני ברק התקיימה הכנסת ספר תורה וראש הישיבה דרש וסיפר לציבור אודות הסיפור המופלא המעיד על כך שהקב"ה אינו עוזב את דורשיו: בחור מתלבט מה רצון ה' שיעשה - כותל מערבי או כיבוד אם, והוא מתגבר על רצונותיו וענייניו האישיים, וטורח להגיע ולהתפלל למען השני. והנה, מסובב הקב"ה כך שיגיעו מאה ושישים מנות לשבת, טרמפ ישיר לתוך הבית, ממש כאוכלי המן.

אחד השומעים התפעל מן הסיפור, והעיר: "איני מאמין שבימינו יש בית עם עוני כזה, עד עד כדי כך שלא מסוגלים לערוך בר מצוה לילד! איך יתכן שאין כסף בשביל חגיגה מינימלית ופשטה?".
"עניך רואות שישי" - השיב לו ראש הישיבה - "יש אנשים שמצבם הכלכלי קשה ביותר".

הוא יצא מהורהר, ובסיום הכנסת ספר התורה ביקש מראש הישיבה שישיר אליו למוסך שבבעלותו. כשהגיע ראש הישיבה, נתן בידו צ'ק, ואמר: "לא יכולתי לשמוע על ילד שמפסיד את הבר מצוה שלו בגלל מחוסר כסף. אני רוצה לשלם את כל הבר מצוה, את המזמרת, את הצלם, את האולם ואת הסעודה כולה".

וכך, במקום אירוע מצומצם בשבת לילדים הנשואים, קיבל חתן הבר מצוה שבת מפוארת ושמחה, וגם אירוע מושלם ביום כניסתו למצוות.

'דורשי ה' לא יחסרו כל טוב!'

(האמנתו ואדברת)

(דורש טוב - שבועות)